

Kitisen Kanen ensimmäinen juttu

Heinäkuun loppupuolen hyinen viima vinkui harmajan kaupungin autioilla kaduilla. Sade lotisi katuojissa ja tuuli toi mukanaan vettyneitä ukkoseipäitä Etelä-Pohjanmaalta. Pimeässä iltapäivässä näkyi vain taksin katolla vilkku ja muutamasta akkunasta tuikkiva riutunut petromaksi.

Tuon akkunan vieressä roikui ränstynyt kyltti, josta saattoi hädin tuskin lukea tekstin: "Kitisen Kane, salapoliitikko. Keikkahommia tilauksesta."

Sisällä istui salapoliitikko itse mietteissään. Keikkahommia ei ollut, joten oli aikaa muistella menneitä.

Salapoliitikon mieli palasi nuoruuteen. Se oli jo kaukana takanapäin — niin kaukana, ettei hän enää itsekään muistanut edes oikeaa sukunimeään. Hätkasteessa hän oli saanut etunimekseen Kauno, mutta häntä oli sanottu Kitisen Kaneksi siitä lähtien, kun hän oli ennen sotia Kitisellä lentojätkänä.

Kanen karut, mutta huolitellut kasvot vääntyivät irvistyksen hänen muistellessaan lapsuuttaan. Jo pienenä hän oli jäänyt orvoksi, eikä hänellä ollut koskaan puuleluja eikä muita virikkeitä. Niitä saadaksean hän keran yöllä hiipi kakkosnelosen pätkän kanssa läheiselle sahalle, mutta kompastui suoraan sirkkeleihin sillä seurauksella, että menetti toisen korvansa. Nykyisin tuo vika näkyi entistä paremmin tukan jo harvennuttua hänen munanmuotoisesta päästään.

Pää oli munanmuotoinen sen takia, että Kitisen Kane ihaili yli

kaiken salapoliisi Hercule Poirotia. Ollakseen mahdollisimman paljon ihanteensa näköinen hän oli teini-ikäisenä muotoillut päänsä munanmuotoiseksi ämpärin, potan ja ruuvipenkin avulla ja onnistunutkin kohtuullisesti.

Hän oli ylpeä myös uhkeista viiksistään. "Niitä pittää vahata joka päivä", Kane usein sanoi tuttavilleen. Ja todellakin: hän vahtasi viiksiään peilistä aina kun sellainen sattui sopivasti hollille.

Kitisen Kanesta itsestäänkin piti oikeastaan tulla salapoliisi. Hän oli saanut siihen koulutustakin: ollut seitsemän kertaa poliisiopiston pääsykokeissa ja päässyt niistä kolmesti vapaalle jalalle pelkillä sakoilla ja kerran kolmen vuoden ehdonalaisella.

Se, että Kanesta tulikin salapoliitikko eikä salapoliisi, johtui julmasta sattumasta. Kilpimäärä, jolta Kane tilasi liikekylttinsä, nimittäin kuuli tilauksen väärin ja tekstasi kilpeen "salapoliitikko" salapoliisin asemesta.

Kane haukkui tietysti mokoman tuhertajan kilpikonnaksi, mutta valitettavasti kuluttajan suojalaki ei vielä silloin ollut voimassa, ja niin asia jäi silleen.

"No, kai sitä pärjää poliitikonakin, kun on ollut tällainen lapsuus", arveli Kane ja tyytyi kohtaloonsa. Sitä paitsi hänellä ei olisi ollut rahaakaan oikaisuun, koska hän oli juuri edellisenä iltana tavannut elämänsä naisen, Kemijärven Hultan, joka aamulla hävisi Kanen lompakko ja diagonaalihousut mukanaan.

"Niin no, sehän on vain Hulda, det var bara Hulda", tokaisi Ka-

ne vastoinkäymisestäään kahdella kielellä sujuvasti, joskin katkerasti. Tuosta kuolemattomasta lauseesta on muuten jäänyt elämään ilmaisu parahultainen, vaikkei kukaan enää muistakaan laskea sitä Kitisen Kanen ansioksi.

Yhtäkkiä Kane havahtui näistä katkeransuloisista muistoistaan. Taksi, jonka katolla oli vilkku, oli pysähtynyt hänen ovensa eteen. Autosta nousi mies, joka pälyili ympärilleen, nosti kaulukset pystyyn ja vetäisi hatun silmilleen.

Mies luikahti sisään ja kähisi epäselvällä äänellä: "Täälläkö niitä salapoliittisia keikkoja tehdään?"

Kanen vastattua myöntävästi vieras selosti asiansa nopeasti ja kiihkeästi. Hänellä oli paha ongelma: hänelle oli jostakin suunnantunut puolue, joka oli yhtäkkiä kahdenkymmenen vuoden omistuksen jälkeen alkanut tuntua kiusalliselta. Siitä olisi päästävää eroon, muttei sitä uskaltaisi ihan vieraidenkaan käsiin jättää, ties vaikeivat hyvin pitäisi.

"Mitä teen", kysyi vieras lopuksi vetoavasti.

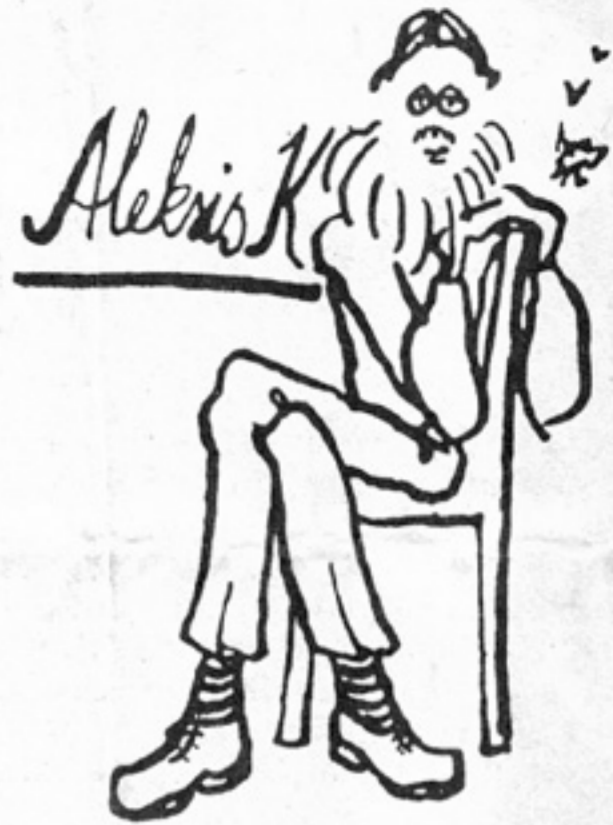
Syvät kurtut rumensivat hetken Kanen matalaa otsaa hänen miettiessään kuumeisesti.

"Onko teillä — hmh — jälkikasvua?" hän kysyi lopulta melkein kuiskaten.

"Onhan minulla", vieras vastasi, "mutta en minä ymmärrä mitä minun perheasiani tähän kuuluvat, puolueestahan tässä..."

Kane vaiensi vieraan yhdellä käden viittauksella.

"Hiljaa mäessä", hän lausui

ovelasti. "Minulla on ehdotus: anna sinä puolue pojalleni, niin pääset siitä eroon, muttei mene vieraille."

Vieras katsoi hetken äimänä, nikotteli ja kakisteli, mutta sitten hänen kasvonsa valkenivat ja niille levisi leveä, ovelan ymmärtävä hymy.

"Ei mutta sehän on nerokasta, suorastaan loistava ratkaisu," hän huudahti ja heittäytyi Kitisen Kanen kaulaan taputellen tätä selkään ja pyyhkiellen ilonkyyneleitä takinliepeeseen.

"Niin minä teen — mitenkä minä en tullut sitä itse ajatelleeksi. Voi että kannatti tulla konsultin puheille, vaikka minä aluksi vähän epäröin. Kiitosta kiitosta, kiitos paljon," vieras touhotti hävitessään takaisin pimeään heinäkuun iltapäivään ja sitä tietä taksiin ja pois.

Kanekin liikuttui niin, ettei hoksannut pyytää edes laskutusosoitetta. Mutta eipä sillä ollut väliäkään. Kane oli onnellisempi kuin aikoihin. Hän oli saanut ensimmäisen juttunsa ja ratkaissut sen käden käänteessä. Hänestä kuultaisiin vielä.